

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 436/2016
08.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца А.М. из Б., кога заступа пуномоћник С.М., адвокат из Б., против туженог Ј.г.С. индустрија гасова а.д. Б. из Б., кога заступа пуномоћник Н.С., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 2354/15 од 02.11.2015.године, у седници већа одржаној дана 08.06.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца А.М. из Б. изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 2354/15 од 02.11.2015.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П1 бр. 74/14 од 05.05.2015.године, усвојен је тужбени захтев, те је поништено решење туженог број 7231-1/2014 од 12.09.2014.године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број 5692-2/2009 од 14.09.2009.године, са даном престанка радног односа 12.09.2014.године као незаконито, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке инжињера за примене у прехрамбеној индустрији или на послове који одговарају његовој стручној спреми и искуству стеченом радом. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 72.800,00 динара законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је побијаном пресудом Гж1 2354/15 од 02.11.2015.године жалбу туженог усвојио и преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев. Преиначио је и одлуку о трошковима поступка, те одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 72.800,00 динара са законском затезном каматом и обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се иста преиначи или укине и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других битних повреда које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је код туженог радио прво у својству приправника, а затим је са туженим закључио уговор о раду на неодређено време за обављање послова продавца, те је након добијања звања инжењера анексом уговора о раду распоређен на послове инжењера за примене у прехрамбеној индустрији. Због постављења тужиоца на јавну функцију, тужиоцу је код туженог мировао радни однос од 23.07.2012.године. По истеку првог постављења тужилац је именован на другу функцију о чему није посебно обавестио туженог, па је тужени 22.04.2014.године, донео решење којим је тужиоцу одбијен захтев за враћање на рад и отказан уговор о раду. Пресудом на основу признања Основног суда у Бечеју П1 39/14 од 20.08.2014.године поништено је наведено решење туженог и тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке инжењера за примене у прехрамбеној индустрији или на послове који одговарају његовој стручној спреми и искуству стеченом радом. Дописом од 05.09.2014.године, тужени је позвао тужиоца ради регулисања радноправног статуса. Тужилац се јавио у седиште туженог 12.09.2014.године, са радном књижицом након чега му је уручено решење број 7231-1/2014 од 12.09.2014.године којим му је отказан уговор о раду по основу одредбе члана 179. став 1. тачка 5. Закона о раду, јер је услед организационих промена извршених дана 02.10.2013.године престала потреба за обављањем посла које је тужилац обављао код туженог, радно место тужиоца је укинута, а тужиоцу је исплаћена отпремнина. Тужени је 12.09.2014.године поднео захтев за пријем пријаве за обавезно социјално осигурање тужиоца, са молбом да се пријава изврши са почетком од 25.04.2014.године, а ради извршења правноснажне пресуде од 20.08.2014.године.

Код овако утврђених чињеница, првостепени суд је усвојио тужбени захтев закључујући да тужени након што је први пут отказао уговор о раду тужиоцу, није поступио по правноснажној пресуди на основу признања Основног суда у Бечеју од 20.08.2014.године и није тужиоца вратио на рад, те није ни могао да му поново откаже уговор о раду решењем од 12.09.2014.године, као технолошком вишку и то на основу организационе промене, која је наступила 2013.године.

Апелациони суд у Новом Саду, по оцени ревизијског суда правилном применом одредбе члана 179. став 1. тачка 5. Закона о раду, у вези са чланом 158. истог закона, преиначује првостепену пресуду и одбија тужбени захтев

закључујући да су били испуњени законом прописани услови за отказ уговора о раду тужиоцу јер је услед организационих промена радно место на које је тужилац био распоређен анексом 1 уговора о раду укинута, а није доказано да је тужилац могао бити распоређен на друго радно место, које одговара његовој стручној спреми и искуству. Како је тужиоцу у складу са одредбом члана 158. Закона о раду исплаћена отпремнина, по оцени Апелационог суда отказ уговора о раду тужиоцу дат је на основу законито донетог решења.

Правилан је закључак Апелационог суда у Новом Саду да је тужени актом позивања тужиоца ради регулисања његовог радноправног статуса и пријавом на осигурање за период обухваћен претходним решењем о отказу уговора о раду тужени поступио по пресуди Основног суда у Бечеју од 20.08.2014.године, али тужиоца није могао вратити на радно место које је укинута нити је могао тужиоца распоредити на неко друго радно место, те је неоснован ревизијски навод да тужиоцу новим решењем није могао бити отказан уговор о раду, а да пре тога није поступљено по правноснажној судској пресуди о враћању тужиоца на рад.

Неосновано је и указивање ревидента да се формално укидање радног места тужиоца изменом систематизације у ситуацији када исти послови настављају да буду обављани путем новозапослених лица не могу се сматрати оправданим разлогом за престанак радног односа тужиоца по основу технолошког вишка. Ово са разлога што је код туженог посао био организован у оквиру три групе послова и то снабдевање, продаја и финансијска администрација. Код туженог је у сектору продаје било систематизовано више радних места, с тим што је радно место тужиоца укинута, а лица која су закључивала уговоре о испоруци техничких гасова, послове продавца обављали су пре него што је тужиоцу први пут отказан уговор о раду по решењу од 22.04.2014.године, те иста лица нису запослена уместо тужиоца.

Неосновано је и указивање ревидента да тужиоцу није могао бити отказан уговор о раду у септембру месецу 2014.године по основу организационих промена извршених у 2013.години, које организационе промене нису образложене побијаним решењем. Ово са разлога што суд није овлашћен да испитује разлоге организационих промена код послодавца. У ситуацији када је радно место тужиоца укинута нема места примени критеријума за оцену престанка потребе за радом тужиоца код туженог. Тужилац је током 2014.године до отказа уговора о раду који је предмет овог спора водио спор против туженог поводом отказа уговора о раду од 22.04.2014.године који је дат обзиром да се тужени није вратио на рад код послодавца у року од 15 дана по истеку рока за мировање радног односа. Послодавац који доноси решење о отказу уговора о раду у случају постојања више отказних разлога отказ може дати на основу једног од тих разлога. У конкретном случају по ставу туженог постојао је други отказни разлог за отказ дат тужиоцу 22.04.2014.године, те како је правноснажном пресудом тај отказни разлог отпао, тужени је тек тада искористио други отказни разлог, а то је престанак потребе за радом тужиоца услед укидања његовог радног места. Стога чињеница да је тужиоцу тек решењем од 12.09.2014.године отказан уговор о раду због организационих промена које су наступиле 2013.године није разлог за поништај решења туженог у предметном спору, што се тужбеним захтевом тражи.

На основу изложеног, те како ревизијским разлозима није доведена у сумњу правилност и законитост побијаног решења Апелационог суда у Новом Саду, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП, одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**